

Aiman al-Zawahiri, **l'estrateg** d'Al-Qaida

El passat 1 de març van arrestar a Islamabad, Pakistan, Khalid Xeikh Muhàmmad, el presumpte número tres d'Al-Qaida, considerat pels Estats Units el "cervell" dels atemptats de l'11-S. D'Ossama bin Laden i d'Aiman al-Zawahiri, número dos i estrateg d'aquesta xarxa terrorista i "mà dreta" del líder saudita, no se'n sap res, però. El periodista Lawrence Wright ha investigat durant dos mesos a l'Egipte i al Sudan i ha recollit documents i testimonis sobre l'agitada vida d'aquest combatent del fonamentalisme islàmic. Un retrat que permet d'entendre millor el paper essencial que ha tingut Zawahiri en la creació i l'expansió d'Al-Qaida.

Ara fa un any que un grup d'homes a cavall travessava la província afganesa de Paktika, a prop de la frontera del Pakistan. Ja feia dotze dies que els americans bombardejaven la vall de Chan-e-Kot, molt propera a l'indret, i destruïen metòdicament els complexos de coves on s'atrinxerava Al-Qaida. Malgrat tot, res no va impedir a aquests homes de continuar la ruta que seguien fins al Pakistan. Arribaren al poble d'un cap de milícia local anomenat Gula Jan, la llarga barba i el turbant negre del qual feia pensar que es tractava d'un simpatitzant dels talibans. Uns dies més tard, aquest va contar al periodista americà Ilene Prusher que havia vist arribar "un home d'edat, corpulent, un àrab amb turbant blanc i ulleres negres. Es feia passar per afganès, però l'abric que duia era de massa bona qualitat, i l'acompanyaven dos àrabs emmascarats". L'home de l'abric va baixar del cavall i va iniciar la conversa d'una manera educada i afable. Preguntà a Jan i a un altre dels afganesos on eren les tropes americanes i les de l'Aliança del Nord. "No ens les volem trobar –va dir–, digues-nos per on hem d'anar."

Mentre els homes xarraven, Jan es va fer fonedís i va anar a examinar un pasquí que havien escampat els avions americans per tota la regió. Mostrava la fotografia d'un home amb turbant blanc i amb ulleres negres. Tenia la cara llarga i carnosa, el nas prominent i els llavis espessos. La barba esdevenia grisa a les orelles i blanca damunt del mentó. Jan tenia a la mà l'avís de recerca d'un tal doctor Aiman al-Zawahiri. 25 milions de dòlars oferien pel seu cap. Jan tornà amb el grup. L'home –ara ja tenia bones raons per creure que era Zawahiri– li digué: "Que déu et beneesca i et protegezca dels enemics de l'Islam. No els digues d'on venim ni cap on hem anat." Al pasquí figurava un número de telèfon, però Jan no tenia un telèfon a mà. Zawahiri i els àrabs emmascarats desaparegueren entre les muntanyes.

L'Islam és la solució. Uns quilòmetres al sud de l'agitació caòtica del Caire hi ha un barri tranquil de gent de classe mitjana: Maadi. El 1960 s'hi va instal·lar el pare d'Aiman, el doctor Rabie al-Za-

wahiri, professor de farmacologia en una universitat del Caire. El seu germà era un dermatòleg molt reputat, expert en malalties venèries. Els Zawahiri eren, per tant, una família coneguda, especialment per la seua religiositat. L'oncle de Rabie, l'any 1929 va esdevenir gran imam d'Al-Azhar, la universitat mil·lenària situada al bell mig de l'antic Caire i que és, encara avui dia, el centre de l'ensenyament islàmic de l'Orient Pròxim. Allà el recorden com un gran modernitzador de la universitat. El pare i l'avi de Rabie foren també erudits d'Al-Azhar.

Per part de mare, Aiman provenia també d'una família puixant: ella, Umayma Azzam, era d'un clan més ric i amb més notorietat que l'home. Son pare, el doctor Abd al-Wahab Azzam, havia estat director de la universitat del Caire i fundador de la universitat Rei Fahd de Riyad. Havia fet d'ambaixador d'Egipte al Pakistan, al Iemen i a l'Àrabia Saudita. El seu oncle va ser el primer secretari general de la Lliga Àrab.

Els Zawahiri no van trigar a tenir fills. Els primers, Aiman i la germana bessona, Umnya, nasqueren el 19 de juny del 1951. Eren tan brillants que sempre foren els primers de la classe a la facultat de medicina. El següent, Heba, també es féu metge i els altres dos, Muhàmmad i Hussein, arquitectes.

Aiman mai no somriu a les fotos d'infantesa. Era una rata de biblioteca que detestava els esports de contacte –els trobava "inhumans". De molt jove ja era un fidel practicant que anava a resar a la mesquita Hussein Sidki. Tenia un cert aire distret a les classes. "Era un xiquet misteriós i introvertit", recorda Zaki Muhàmmad Zaki, un periodista del Caire que en fou condeixeble, "però en cinc minuts entenia el que els altres trigaven una hora a capir. Tenia alguna cosa de genial".

Seduït pels Germans Musulmans, i sens dubte molt afectat per l'execució, l'agost del 1966, de Said Qutb, el primer gran líder fonamentalista, Aiman es comprometé políticament aquell mateix any, tot participant en la creació d'una cèl·lula clandestina amb altres estudiants. Només tenia quinze anys. La guerra dels Sis Dies, l'any 1967, encara li féu venir més set de militància. La rapidesa i el caràc-

ter decisiu de la victòria israeliana foren una humiliació per als musulmans, que havien cregut que Déu donaria suport a la seua causa. No sols hi perderen els exèrcits i grans porcions de territori, sinó també la fe en els seus líders, en el seu país i en ells mateixos. Molts musulmans reberen la impressió d'haver estat vençuts per una força molt més gran que no pas el minúscul país d'Israel. Una nova veu retronjava a les mesquites, una veu que combatia la desesperació amb una fórmula ben simple: l'Islam és la solució. Els grups islamistes clandestins estaven galvanitzats per la guerra i, tal i com havia temut Nasser, la primera fita que es marcaren fou el règim secular que ell havia instaurat a Egipte. En terminologia de la *jihād*, era prioritari derrotar l'*enemic proper*, és a dir, la societat musulmana impura. L'*enemic llunyà*, l'Occident, podia esperar fins que reformaren l'Islam. Per als islamistes, allò implicava,

Aiman es comprometé l'any 1966, creant una cèl·lula clandestina

Aiman al-Zawahiri no somriu mai a les imatges d'infantesa. Molt estudios, odiava els esports de contacte. De ben jove ja era un fidel practicant que anava a resar a la mesquita Hussein Sidki. Muhammad Zaki, un periodista egipci que va ser company seu a classe, el recorda "misterios i introvertit, però en cinc minuts entenia el que els altres trigaven una hora a capir. Tenia alguna cosa genial".

pel cap baix, instaurar la xara (la llei islàmica) en el sistema jurídic egipci. Aiman al-Zawahiri i els seus companys volien, a més, reinstaurar el califat, el poder dels religiosos islàmics, que havia caigut el 1924 en desmembrar-se l'imperi otomà, malgrat que, d'ençà del segle XIII, ja no exercia un veritable poder. Una vegada hagueren restablert el califat, calculaven que Egipte esdevindria un punt de reunió per a la resta del món musulmà. "Aleshores, la història coneixerà, si Déu vol, un nou gir", escriurà més tard Zawahiri, "i prendrà el camí oposat al de l'imperi americà i al del govern jueu mundial".

Nasser no sobrevisqué una crisi cardíaca el 1970. El successor, Anwar al-Sadat, desesperat per refermar la seua legitimitat política, provà de fer les paus amb els Germans Musulmans. Els proposà un pacte: a canvi de suport polític, els autoritzava a pregar i a defensar les seues idees, fins al punt que no haurien d'emprar la violència. Ignorava que els islamistes també estaven dividits, i que els joves militants trobaven que els predecessors s'havien tornat massa conciliadors. Sadat, per tant, va obrir les presons, sense adonar-se del perill que els islamistes representaven per al règim. Els Germans Musulmans, que tenien prohibit actuar com un partit polític normal, van agafar notorietat a través dels sindicats professionals i d'estudiants. La facultat de medicina del Caire bullia sota l'efecte de

l'activisme islàmic. Zawahiri hi obtingué la titulació el 1974, i de seguida exercí tres anys com a cirurgià d'una base de l'exèrcit egipci a prop del Caire. Ja tenia vora trenta anys i era hora de casar-se. Segons alguns membres de la família, mai no havia tingut cap nòvia. "Segons els nostres costums, és un amic o un conegut que suggereix que el jove es case amb una xica determinada", va explicar el seu cosí Omar. "Si la xica és acceptada, autoritzen els joves a veure's una o dues vegades, i després anuncien les nocces."

Azza Nowair, filla d'advocats, podia haver seguit la professió dels pares, però trià un altre camí: ja a la universitat, adoptà la *hijab*, el fulard que ha esdevingut el símbol del conservadorisme entre les dones musulmanes.

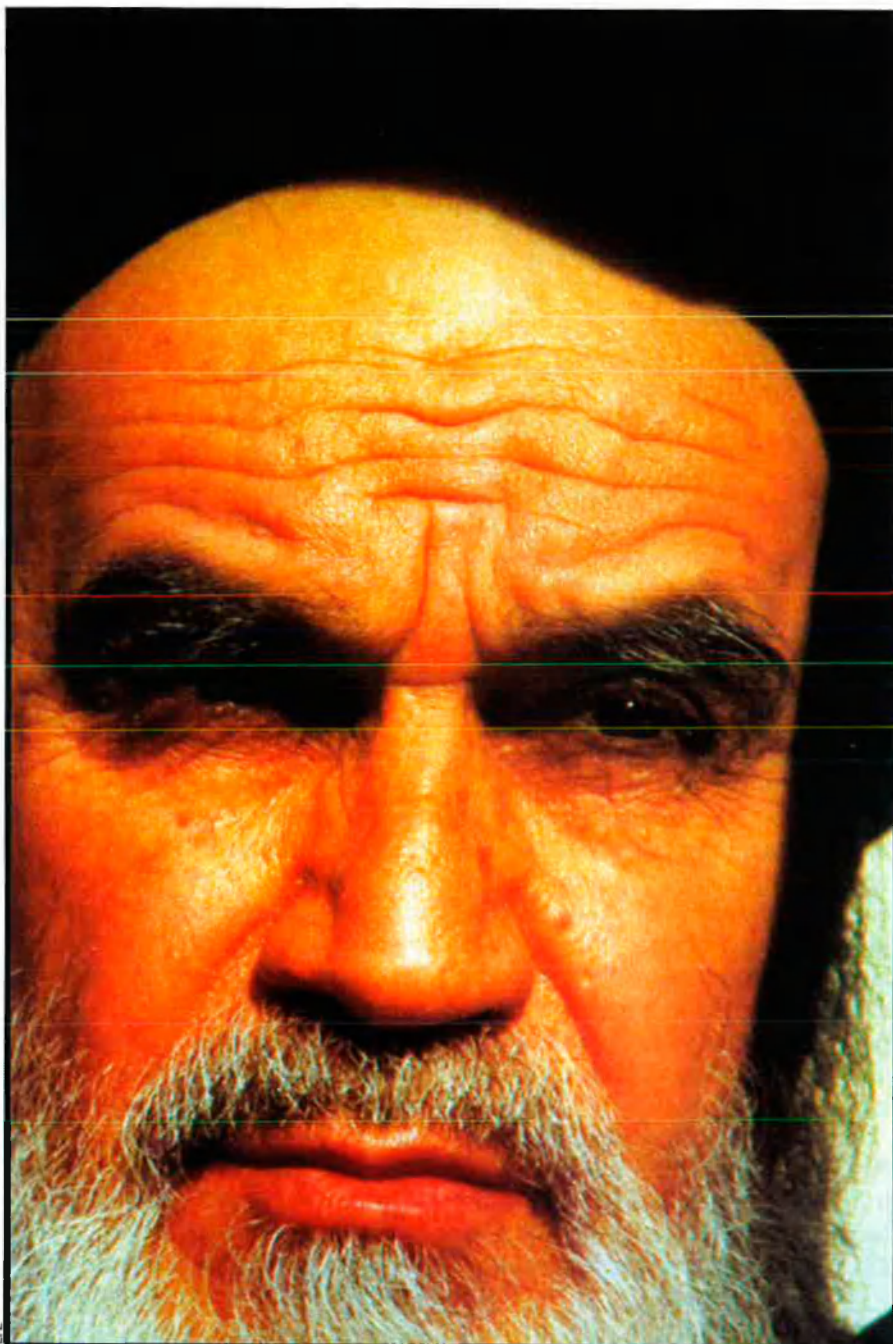
Com que no tenia prou a dedicar cada vegada més hores a la pregària, anà encara més enllà i es posà el *niqab*, el vel que cobreix la cara de les dones per sota dels ulls.

Tots els possibles pretendents d'Azza es feien enrere, malgrat la posició acomodada de la noia, perquè ella no volia deixar de posar-se el vel, i demostrava així l'adhesió radical a l'islamisme: era la dona perfecta per a Aiman.

Es casaren el febrer del 1978, en una cerimònia que, respectant els desitjos dels esposos, prohibia les fotos i la música.

Els 'miracles' dels mujahidins afganesos. Zawahiri substituïa un metge de la clínica que els Germans Musulmans tenien al Caire, l'estiu del 1980, quan el director li va demanar d'acompanyar-lo al Pakistan per ajudar els refugiats afganesos. Milers de persones travessaven la frontera després de la invasió soviètica esdevinguda uns mesos enrere. Malgrat que s'acabava de casar, Zawahiri se n'hi anà de seguida. Arribà a Peshawar en companyia d'un anestesista i d'un cirurgià estètic. Hi treballà quatre mesos per a la Mitja Lluna Roja, la branca islàmica de la Creu Roja. Cap a finals del 1980 ja hi havia 1,4 milions de refugiats afganesos al Pakistan, i el nombre s'havia de duplicar l'any següent. Molts d'ells venien ferits per les mines antipersona soviètiques o pels bombardeigs intensius de pobles i ciutats. Les condicions higièniques de les clíniques i dels hospitals feien feredat. Zawahiri travessà

Azza era la dona perfecta per a ell. Mai no volia deixar de posar-se el vel

Per als musulmans de tot el món, l'ayatol·lah Khomeini havia redefinit el debat amb Occident. El llenguatge dels seus sermons prefigurava les diatribes revolucionàries d'Ossama Bin Laden.

moltes vegades la frontera de l'Afganistan. Va ser un dels primers observadors estrangers a constatar el coratge dels combatents afganesos, que es defensaven a peu o a cavall, armats només amb vells fusells de la Primera Guerra Mundial. A la tardor, Zawahiri tornà al Caire amb una pila d'històries que contar, les dels "miracles" que es produïen en la *jihād* contra els soviètics. Més tard escriurà

que considerava la *jihād* afganesa "un entrenament importantíssim dels mujahidins per a l'esperada batalla contra la superpotència que, des d'aleshores, dominava, tota sola, el món: els Estats Units".

L'espasa és clau del paradís. Mentrestant, l'activisme islamista havia esdevingut una força devastadora tot al llarg de l'Orient Pròxim. L'ayatol·lah Ru-

hol·lah Khomeini havia deixat París el 1979 per tornar a l'Iran, on va dur a terme amb èxit la primera temptativa de presa de poder islàmica d'un gran país. Quan Muhàmmad Reza Pahlavi, el xa exiliat, va marxar als EUA per tal de sotmetre-s'hi a un tractament contra el càncer, l'ayatol·lah va incitar les multituds d'estudiants a atacar l'ambaixada dels Estats Units a Teheran. S'apoderaren de 52 hostatges americans i Washington va trencar les relacions diplomàtiques amb l'Iran. Aquell mateix any, militants islàmics van atacar la Gran Mesquita de la Meca durant el Haji, la peregrinació anual dels fidels, per protestar pel que ells consideraven una presa de possessió il·legítima de la família regnant dels Saud sobre els llocs sants de l'Islam.

Per als musulmans de tot el món, Khomeini havia redefinit el debat amb Occident. En comptes de sotmetre el futur de l'Islam a un model democràtic i laic, havia imposat un capgirament espectacular. Apel·lant a la força espectacular de l'Islam, manifestada al llarg dels milers d'anys, pronunciava sermons en un llenguatge que prefigurava ja les diatribes revolucionàries d'Ossama Bin Laden. "Només hi ha una manera de fer-se obeir: és amb l'espasa! L'espasa és la clau del paradís, la porta del qual només s'obrirà als sants combatents!" La sobtada transformació d'un país modern, en puixança i relativament ric, com era l'Iran, en una teocràcia rígida, demostrava, a més, que el somni dels islamistes era realitzable, la qual cosa els encoratjava a multiplicar les accions.

L'abril del 1979, els egipcis van aprovar, per mitjà d'un referèndum, el tractat de pau amb Israel, celebrat molt abans sobre la gespa de la Casa Blanca amb una triple encaixada de mans entre el president americà, Jimmy Carter, el president egipci, Anwar al-Sadat i el primer ministre israelià, Menahem Begin. Com a resposta a una sèrie de manifestacions orquestrades pels islamistes, Sadat va prohibir totes les associacions religioses d'estudiants. Es desdigué de la decisió segons la qual toleraria aquests grups i va advertir: "Els qui vulguen practicar l'Islam poden anar a les mesquites, i els qui vulguen fer política tenen institucions legals per fer-ho." Fins i tot prohibí el *ni-*

qad a la universitat. Molts dels qui havien afirmat que Sadat havia signat la seua sentència de mort firmant la pau amb Israel, el consideraven, des d'ara, senzillament un heretge. Allò era, segons la llei islàmica, una crida pública al seu assassinat.

Per a Zawahiri, no només calia desempallegar-se del cap d'estat, sinó capgirar l'ordre establert. Es dedicà llavors a reclutar discretament oficials de l'armada egípcia. Abud al-Zumar era el seu estrateg principal, un coronel dels serveis d'informació militars i heroi de la guerra del 1973 contra Israel. Zumar havia projectat eliminar els dirigents més importants del país i apoderar-se dels quaters generals de l'exèrcit i de la seguretat de l'estat, de la central telefònica i de l'edifici de la ràdio i de la televisió. Des d'aquells estudis anunciarien que la revolució islàmica havia començat, la qual cosa, segons ell, provocaria una revolta popular contra el poder laic.

Un altre membre de la cèl·lula, un comandant de carros de combat anomenat Isam al-Qamari, es va dedicar a furtar armes dels dipòsits militars per desar-les a la clínica que Zawahiri tenia a Maadi. Però el febrer del 1981 la policia va detenir un home que participava en el transport de les armes i que, a més, duia a sobre uns plànols del Caire on hi havia marcats tots els llocs d'estacionament de carros de combat. Qamari desaparegué i molts oficials del grup foren detinguts. Les proves que recolliren arrel d'aquestes detencions van alertar els responsables governamentals sobre el perill que representava el moviment islamista clandestí. El setembre d'aquell any, Sadat va ordenar l'arrest de més de 1.500 persones, sobretot islamistes, però també marxistes, cristians coptes, responsables estudiantils i molts periodistes i escriptors. Zawahiri va aconseguir d'escapolir-se'n pels pèls, però quasi tots els altres responsables egipcis de la Jihad Islàmica foren arrestats.

Objectiu: Sadat. Una de les cèl·lules militars que havia sobreviscut es llançà llavors a un pla concebut precipitadament pel lloctinent Khaled Islambuli: es tractava d'assassinar Sadat enmig d'una parada militar. En un testimoni ulterior,

Zawahiri jurà i perjurà que no n'havia sabut res, d'aquest projecte, fins al mateix matí del 6 d'octubre, unes hores abans que fóra executat. "De fet, vaig quedar-ne estupefacte i trasbalsat", va declarar al llarg dels interrogatoris.

Envoltat de dignataris, entre els quals hi havia molts diplomàtics americans, el president Sadat saludava les tropes quan un vehicle militar girà en direcció a la tribuna. Islambuli i tres conspiradors més van saltar-ne i van llançar granades als oficials. "He mort el faraó!", cridava Islambuli després d'haver buidat el carregador sobre el president.

El nou govern, dirigit per Hosni Mubarak, va detenir 700 persones suposadament implicades en la conspiració.

Zawahiri va decidir de tornar al Pakistan a finals d'octubre. El seu germà Hussein l'acompanyava a l'aeroport quan els policies els van fer detenir el vehicle.

Durant el procés obert per la mort de Sadat, Zawahiri va ser designat portaveu dels 300 acusats. "Som l'oposició al sionisme, al comunisme i a l'imperialisme", va dir en veu alta

"Van portar Aiman a la comissaria de Maadi; estava envoltat de guàrdies", em va contar Omar Azzam. "El policia que comandava el grup li va fer una bufetada i ell li la va tornar!" Després de la detenció i l'empresonament, tothom parlava d'Aiman al-Zawahiri com "el que torna colp per colp".

El van tancar a la ciutadella, una vella fortalesa del segle XIII que domina el

Caire. "Les forces de seguretat pegaven els presoners amb cops de bastó i amb bufetades", em contava l'advocat islamista Montasser al-Zayat, que va estar empresonat amb Zawahiri. "Tots els dies pegaven Aiman. Sabien que guardava informacions importants." Igual que altres testimonis, Zayat sosté que aquestes experiències traumàtiques van transformar Zawahiri, que fins llavors havia estat relativament moderat, en un extremista violent.

Durant el procés, obert el 4 de desembre del 1982, Zawahiri va ser designat portaveu dels 300 acusats. Apareix en un vídeo que es conserva d'aquesta primera jornada. Tenia 31 anys i portava una gel·laba blanca i un abric gris a l'espatlla. Feia cara de preocupat i de concentrat. Féu callar tots els presoners amb un gest i prengué la paraula en veu alta: "Avui volem adreçar-nos al món sencer! Qui som? Som musulmans que creiem en la nostra religió. És per això que hem fet tots els possibles per instaurar un estat islàmic i una societat islàmica! Som el veritable front islàmic i la veritable oposició islàmica al sionisme, al comunisme i a l'imperialisme!" Zawahiri evocà en aquell moment les tortures. "Hem patit tractaments inhumans. Hem estat brutalment agredits, batuts, fuetejats amb cables, sotmesos a corrents elèctrics! Han emprat fins i tot gossos salvatges! On és la democràcia? On són els drets de l'home? On és la justícia? Mai no oblidarem açò!"

A presó, Aiman al-Zawahiri coincidí amb el més famós islamista egipci, el xeic Omar Abdel Rahman. Home estrany i enèrgic, la diabetis que arrossegava des de la infantesa l'havia fet tornar cec, i tenia el do de l'eloqüència: Rahman s'havia donat a conèixer als cercles islamistes per les diatribes contra Nasser. Després que aquest va morir, la influència de Rahman continuà creixent, especialment a l'Alt Egipte, per tal com ensenyava teologia en un annex de la Universitat Al Azhar a Assiout. Havia esdevingut conseller espiritual d'Al Gamaa al-Islamiyya (el Grup Islàmic), que estava a punt de convertir-se en l'associació d'estudiants més important del país. Alguns d'aquests joves islamistes finançaven les activitats que feien amb robatoris contra comer-

ciants i propietaris de petites empreses, molts dels quals eren cristians coptes... I el xeic Omar no es privava d'emetre les seues fàtues autoritzant els atacs als cristians i el pillatge contra les joieries, argumentant que hi havia un estat de guerra entre musulmans i cristians.

Dins la presó del Caire, els membres del Grup Islàmic i de la Jihad Islàmica discutien apassionadament sobre quina era la millor manera d'assolir la veritable revolució islàmica. I sempre es barallaven per saber qui era l'home més escaient per dirigir-la. Conta Montasser al-Zayat que, en una d'aquelles converses, Zawahiri féu remarcar que, segons la xara, l'emir de l'estat no pot ser un home cec. Rahman li respongué llavors que un presoner tampoc no pot ser un emir, segons la xara. La rivalitat entre ells era extrema. Zayat diu que intentà convèncer Zawahiri perquè moderara els atacs a Rahman, però ell ho rebutjà.

Quan l'alliberaren, el 1984, Zawahiri ja havia esdevingut un radical inflexible. Quan va tornar-lo a veure, Saad Eddin Ibrahim, sociòleg de la Universitat americana del Caire, s'adonà que Zawahiri estava posseït per una set de venjança que el tenallava. "La tortura produeix aquest tipus d'efectes sobre els qui hi han estat sotmesos", em va explicar. "Molta gent esdevé fanàtica després que els maltracten a la presó. A més, es tornen terriblement malfiats."

Bin Laden i Abdul-lah Azzam, els 'afganesos àrabs'. Va ser llavors que Zawahiri deixà Egipte. Va trobar una feina en una clínica de Djeddah, a l'Aràbia Saudita, on s'instal·là l'any 1985. Als 34 anys ja era tota una personalitat. Havia estat revolucionari convençut i membre d'una cèl·lula islàmica clandestina durant més de la meitat de la seua vida. Els debats de la presó li havien esmolat el talent polític i havia descobert que tenia una capacitat –i un fort desig– de comandament. Era pietós, decidit i agre.

Era precisament a Gidda on vivia Ossama bin Laden. No tenia ni 28 anys i, fins llavors, per ell tot havien estat plaers i opulència. L'empresa de la família, Saudi Binladin Group, una societat dedicada a activitats diverses, era una de les més importants de l'Orient Pròxim. Era un xi-

L'assassinat del president egipci Anwar al-Sadat, que havia segellat el tractat de pau amb Israel, va significar una fita clau per al radicalisme islàmic. El pas d'Ayman al-Zawahiri per la presó i els maltractaments que assegurava haver rebut van transformar-lo en un extremista violent.

cot esgrogueït i desmanegat –diuen que segurament fa més d'1,90 m– i res no feia pensar que esdevindria un líder carismàtic. Li mancava l'experiència de la clandestinitat que Zawahiri sí que tenia i, a banda de la devoció religiosa, no tenia opinions fermes sobre res. Però la invasió soviètica de l'Afganistan, el 1979, el va radicalitzar, i ja havia recollit molts milions de dòlars per als mujahidins.

El seu mentor era el xeic Abdul-lah Azzam, un teòleg palestí que tenia un doctorat en dret islàmic, exprofessor a la Universitat King Abdu Aziz, de Gidda –on va estudiar Bin Laden– i que va marxar per establir-se a Peshawar, al Pakistan, el 1980. Azzam era l'encarnació del guerrer sant, el qual, al món musulmà, és l'estereotip d'heroi comparable al samu-

**Els EUA enviaven
uns 250 milions
de dòlars l'any
a l'Afganistan
contra l'URSS**

rai japonès o al *cow-boy* hollywoodenc dels Estats Units. La fórmula que emprava per a la victòria era: "La *jihad* i el fusell, res més. Res de negociacions, res de conferències i res de diàleg."

Generós i extremadament educat, Azzam obria sa casa de Peshawar a molts joves, principalment àrabs, que havien respost a la fàtua en què ell mateix cridava a la guerra santa contra els invasors soviètics. Ossama bin Laden s'hi estigué d'ençà del primer dia que arribà a Peshawar. Junts havien posat en marxa el Maktab al-Khadamat –l'oficina de serveis– per tal de reclutar i d'entrenar combatents per a la resistència afganesa. Va ser així com Peshawar esdevingué el principal lloc de reunió dels voluntaris estrangers. Els Estats Units enviaven uns 250 milions de dòlars l'any per a la guerra, i els serveis d'informació pakistanesos distribuïen armes als nombrosos senyors de la guerra afganesos, que tenien tots una oficina a Peshawar. Una nova fornada de consellers americans i pakistanesos va arribar per entrenar els mujahidins.

A l'altre costat de la collada de Khyber, la guerra hi bramava. Molts dels joves que anaven a Peshawar pregaven esperançats que aquell compromís els duria al martiri i, consegüentment, al paradís.

posicions clau a l'entorn d'Ossama. Segons l'advocat islamista Montasser al-Zayat, "Zawahiri aconseguí de controlar totalment Bin Laden de seguida. La major part dels recursos financers de Bin Laden anaven a Zawahiri i a la Jihad Islàmica, mentre que als del Grup Islàmic els en donava només les engrunes". El realitzador egipci Essam Deraz, que va treballar a l'Afganistan entre 1986 i 1988 esmenta, a més, que Bin Laden va començar a dependre de les cures mèdiques de Zawahiri. "Bin Laden tenia sempre la pressió de la sang molt baixa, i ben sovint patia unes torbes que l'obligaven a allitar-se", em confessà Essam Deraz. "Aiman venia de Peshawar per curar-lo."

Bin Laden i el xeic Abdul-lah Azzam discutien sobre les dimensions que havia de tenir la Jihad. Per a Bin Laden, calia crear una legió panàrab que podrien emprar després per portar la guerra santa a l'Aràbia Saudita o a Egipte. El xeic, en canvi, estava totalment en contra de la idea de combatre altres musulmans. Zawahiri mirà de desacreditar-lo escampant rumors segons els quals aquest darrer era un espia a sou dels americans. El 24 de novembre del 1989, mentre anaven a una mesquita de Peshawar, Azzam i dos dels seus fills moriren en l'explosió del cotxe que duien, on algú els havia posat una bomba. Malgrat que ningú no va reivindicar l'atemptat, de seguida van acusar molta gent, començant pel mateix Zawahiri. Amb tot, va ser ell qui pronuncià l'oració fúnebre... Després de la retirada soviètica, molts dels "afganesos àrabs" van tornar a casa o van marxar a altres països —a Bòsnia-Hercegovina, a Txetxènia, a Algèria o a Egipte— per portar-hi la torxa de la revolució islàmica. Els qui restaren a l'Afganistan no sabien què fer amb la *Jihad* a partir d'aquell moment.

L'any 1988 Ossama bin Laden rebia l'atenció mèdica constant de Zawahiri

Molts d'ells eren refugiats polítics que havien fugit del seu país d'origen: homes sense pàtria, hostils a la mateixa idea d'estat. Aquell exèrcit, format pels anomenats "afganesos àrabs", esdevingué llegendari a tot el món islàmic.

En aquestes condicions, Zawahiri no podia fer una altra cosa que instal·lar-se també a Peshawar, però sense rendir vassallatge al xeic Abdul-lah Azzam. El seu germà Muhàmmad, que el seguia fidel d'ençà de la infantesa, també l'hi acompanyà, amb un altre company dels anys de clandestinitat del Caire, un metge que es deia Saïd Imam. Segons els serveis d'intel·ligència egipcis, el 1987 tots tres es van dedicar a reclutar militants entre els mujahidins egipcis per tal de fer surar una altra vegada la Jihad Islàmica. Però alguns representants del Grup Islàmic van aparèixer a Peshawar i la vella rivalitat entre totes dues organitzacions va reaparèixer.

Des del començament, Zawahiri va mirar de trobar-se amb Bin Laden. Segurament sabia que el futur del moviment islamista era a les mans d'aquell "enviat del cel", que era el sobrenom que havia posat Abdul-lah Azzam al jove saudita. Va reeixir de seguida a col·locar membres de confiança de la Jihad Islàmica en

Cap a finals del 1989 es reuniren en un camp de mujahidins proper a la vila de Khost (a l'est de l'Afganistan). Segons Jamal al-Fadl, un combatent sudanès que hi participà, s'hi aplegaren deu homes, entre els quals hi havia Zawahiri i tres o quatre egipcis més. L'iraquí conegut com a Abu Aiub, que presidia la reunió, va proposar-li la creació d'una nova organització que menaria la *Jihad* més enllà de les fronteres de l'Afganistan. Hi va haver desacords sobre el nom que li posarien, però finalment van triar Al-Qaida (la Base). Es tractava d'una aliança —concebuda com un acostament informal entre els mujahidins aïllats i els grups establerts— on la Jihad Islàmica havia de representar un paper dirigent, però que havia d'encapçalar Ossama bin Laden, l'home del talonari.

Aquest darrer tornà a l'Aràbia Saudita, oficialment per treballar a l'empresa familiar. L'any següent, quan Saddam Hussein envià l'exèrcit a envair Kuwait, anà a Riad (la capital de l'Aràbia Saudita) per proposar a la família reial de defensar els pous de petroli saudites amb l'ajuda dels seus companys mujahidins. Bin Laden, en aquell moment, ja gaudia d'un estatus mític al seu país, per la funció que havia desenvolupat en el conflicte entre afganesos i soviètics. Però els dirigents del país van estimar-se més d'entrar en la coalició que dirigien els Estats Units, encara que li van prometre que els obligarien a abandonar el país una vegada acabada la guerra. Com que les tropes americanes encara eren allà un any després d'acabar la guerra del Golf, Bin Laden es va sentir traït. Va tornar a l'Afganistan i va començar a finançar les activitats dels dissidents saudites instal·lats a Londres.

De l'Afganistan al Sudan. El 1992, Bin Laden deixà sobtadament l'Afganistan per anar-se'n al Sudan. Sembla que estava desesperat per les lluites internes entre les diferents faccions dels mujahidins. Va arribar a Khartoum amb les seues tres esposes i quinze xiquets, i s'abocà a criar cavalls àrabs i a entrenar gossos policia. Es va llençar als negocis: invertí en grans projectes de construcció sudanesos, entre els quals hi havia un aeroport i la principal autovia del país. Zawahiri va acabar retrobant-lo al Sudan.

Un cop allà, se situà sota la protecció del campió dels ideòlegs àrabs, Hassan al-Turabi, diplomata de la Universitat de Londres i de la Sorbona, que llavors assajava d'instaurar la xara i de convertir el Sudan en aquella república islàmica ideal en què somiaven Zawahiri i Bin Laden per als països respectius. A Khartoum, Zawahiri va voler reorganitzar la Jihad Islàmica. Jamal al-Fadl va declarar que Zawahiri li havia donat 250.000 dòlars per comprar una granja al nord de la capital sudanesa, on s'entrenarien els membres de la Jihad. A Muhàmmad Atif, un vell policia, la filla del qual havia de casar-se amb un dels fills de Bin Laden, li confiaven llavors la responsabilitat de l'ala militar d'Al-Qaida.

Malgrat els estrets lligams de Zawahiri amb Bin Laden, a l'organització li mancaven constantment diners. Els fidels de Zawahiri també tenien una família per alimentar. Alguns es van posar a robar i a fer xantatges per sobreviure. Zawahiri era totalment contrari a aquest tipus de pràctiques. Quan els membres de Jihad van desvalisar un agregat militar alemany al Iemen, féu alguns interrogatoris i n'expulsà els responsables. La manca de finançament per part de Bin Laden irritava Zawahiri. "Els joves estan disposats a donar l'ànima, mentre que els rics guarden gelosament el diner", va escriure a la revista islamista *Kalimat Haq*. Per la seua banda, Bin Laden cada vegada suportava menys aquella rivalitat entre les dues organitzacions egípcies principals i arrufava el nas quan havia d'atorgar-los finançament.

Fou llavors que Zawahiri va decidir de marxar a Califòrnia per cercar-hi diners. Anà a Santa Clara, a Silicon Valley, on li presentaren un reputat ginecòleg, el doctor Ali Zaki, que el va dur de gira per les mesquites de la zona per tal de reunir donacions. Allò va ser un fracàs. Segons Zaki, només hi va recollir uns centenars de dòlars. El resultat d'aquell viatge desmoralitzador va ser que Zawahiri començà a treballar d'una manera cada vegada més estreta amb Bin Laden. De seguida la major part dels membres egipcis de la Jihad van començar a ser finançats directament per Al-Qaida. Allò era un problema, ja que les dues organitzacions tenien encara prioritats diferents: les activitats de la

Jihad continuaven centrades a Egipte, mentre que Bin Laden volia reunir tots els grups terroristes islamistes en una organització internacional única d'estructura vertical. Molts dels membres de la Jihad no es refiaven de Bin Laden.

L'any 1993 Bin Laden donà presses a Muhàmmad Atif per tal que estudiara les possibilitats d'atacar, a Somàlia, les forces militars americanes que participaven en una missió d'ajuda alimentària. Bin Laden es vantà del fet que els seus homes havien entrenat els milicians somalis que, l'octubre d'aquell any, havien abatut dos helicòpters americans en l'incident que fou conegut com a "Black Hawk Down" (pel títol de la pel·lícula que Rid-

Zawahiri fou un dels primers a recórrer als atemptats suïcides que esdevindrien la marca de la casa d'Al-Qaida. Una tècnica que trencava amb els tabús religiosos

ley Scott havia filmat relatant aquell incident), i allò havia empès el president Clinton a retirar de Somàlia tots els soldats americans.

Sudan semblava l'indret ideal des del qual llençar atacs contra Egipte. La cooperació activa entre els serveis d'informació i les forces militars sudaneses permetia als militants de beneficiar-se d'un lloc segur. La llarga frontera entre tots dos països, sense carreteres i quasi sense vigilància, facilitava anades i vingudes discretes. Iran els proporcionava moltes armes i l'organització terrorista Hezbol·lah, amb el suport de l'Iran, els asse-

gurava l'entrenament a l'hora de manipular explosius.

Colp contra la Jihad. Els homes de Zawahiri van reprendre les accions contra Egipte provant d'assassinar-ne el ministre de l'Interior, que dirigia una repressió contra els militants islamistes. L'agost del 1993, una moto bomba va explotar a la vora del cotxe del ministre, i hi van morir el terrorista i el còmplice. El ministre només va trencar-se el braç. El mes de novembre següent, la Jihad va voler eliminar el primer ministre egipci per mitjà del procediment del cotxe bomba, quan el vehicle d'aquest passava per una escola de xiquetes del Caire. L'atemptat errà el tret, però va fer 21 ferits i matà una xiqueta de 12 anys, Shayma. Quan el taüt de Shayma passava pels carrers del Caire, la gent cridava: "El terrorisme és l'enemic de Déu!" A Zawahiri l'hagué de commoure la reacció de la gent. "La mort accidental d'aquest infant innocent ens ha corprès a tots, però ens veiem obligats a combatre aquest govern que s'oposa a la xara divina i que dona suport als enemics de Déu", deia, en una llarga carta que va publicar *Asharq al-Awsat* el desembre del 2001.

Zawahiri fou un dels primers a recórrer als atemptats suïcides que esdevindrien després la marca de la casa d'Al-Qaida. Aquesta tècnica trencava amb els tabús religiosos segons els quals estaven prohibits, no només el suïcidi, sinó també la mort d'innocents (per això els membres del Grup Islàmic preferien la pistola o el ganivet). Malgrat que Hezbol·lah ja havia fet ús de camions carregats d'explosius per atacar l'ambaixada americana i l'acantonament dels marines a Beirut el 1983, aquest tipus d'operació encara no formava part del vocabulari del terror modern. També va ser idea de Zawahiri gravar en vídeo els voluntaris la vespra de la missió, per tal de commoure els esperits i de desencadenar noves vocacions per al martiri.

Estava obsessionat pel secret: imposà a la Jihad una estructura a base de cèl·lules independents per tal que els membres d'un grup no tingueren coneixement ni de la composició ni de les activitats dels altres grups. Però aquest principi no es va aplicar amb tot el rigor desitjable. Els po-

licies egipcis que van detenir Ismail Nasir, el responsable del reclutament de la Jihad, el 1993, van tenir una sorpresa quan van trobar-li a casa un ordinador amb totes les dades essencials de la xarxa: els noms i les adreces dels militants, els amagatalls i fins i tot els noms falsos dels passaports que feien servir. Aquestes informacions van permetre a les forces de seguretat egípcies d'aturar un miler de sospitosos i de citar-ne més de 300 davant dels tribunals militars, sota l'acusació de temptativa de derrocament del Govern. Aquest colp va ser mortal per a l'organització: hi van perdre quasi tota la base egípcia.

No cal dir que la Jihad Islàmica estava una altra vegada condemnada a abandonar el seu camp de batalla predilecte si volia sobreviure. Zawahiri va continuar viatjant, desplaçant-se d'un país a un altre amb passaport fals per tal de multiplicar les cèl·lules clandestines i per crear nous camps d'entrenament. Segons els serveis secrets, en aquella època va arribar a Bòsnia-Hercegovina, Àustria, el Dagestan, el Iemen, l'Iraq, l'Iran, les Filipines i, fins i tot, Argentina.

El Govern egipci ja no era per a ell una fita essencial. L'abril del 1995 organitzà a Khartum una reunió on hi havia fins i tot membres del Grup Islamista, l'organització rival del xeic Omar Abdel Rahman, que també havia patit un fort sotrac per culpa de la repressió i de les desercions. El mateix Rahman havia emigrat als Estats Units i fou detingut després de l'atemptat contra el World Trade Center el 1993. Ell i nou més dels seus simpatitzants van ser declarats culpables de conspiració per destruir edificis novaiorquesos, com ara els túnels Lincoln i Holland, el Federal Building i la seu de les Nacions Unides.

Els participants de la cimera islamista de Khartum van posar-se d'acord en una acció tan espectacular com perillosa: l'assassinat del president egipci Hosni Mubarak. Van provar-ho el mes de juny a Addis-Abeba, la capital d'Etiòpia, on Mubarak era de visita oficial. Va haver-hi un tiroteig entre els guàrdies del cos i els assassins: hi van morir dos policies etíops, però Mubarak en va sortir sa i estalvi. Furiós, el Govern egipci va tornar a la repressió amb la ferma intenció de des-

FRONT

BACK

PUSHTO

UP TO A \$25,000,000
REWARD FOR
INFORMATION
LEADING TO
THE WHEREABOUTS
OR CAPTURE OF
THESE TWO MEN.

DARI

UP TO A \$25,000,000
REWARD FOR
INFORMATION
LEADING TO
THE WHEREABOUTS
OR CAPTURE OF
THESE TWO MEN.

Pòster publicat el 20 de novembre del 2001 pel Departament de Defensa dels Estats Units en què es veu els dos líders d'Al-Qaida. Les pistes per trobar-los es pagaven a preu d'or.

mantellar la Jihad Islàmica. Zawahiri va respondre a les detencions alguns mesos més tard, fent volar l'ambaixada d'Egipte a Islamabad (Pakistan). Dos cotxes atapeïts d'explosius investiren la reixa de l'ambaixada i causaren la mort dels dos terroristes i de setze persones més. Hi va haver més de 60 ferits. Aquesta massacre va ser el primer èxit d'Al-Qaida sota la direcció de Zawahiri.

Noves seus. Cada vegada resultava més difícil, per a Zawahiri i per a Bin Laden, mantenir la base al Sudan. Els serveis secrets egipcis i sudanesos estaven

decidits a suprimir-los abans no els causaren més problemes. Després que Bin Laden patira uns quants intents d'assassinat, Zawahiri en reforçà la seguretat i el flanquejà de guàrdies egipcis. Els americans i els sudanesos pressionaven fortament el Govern sudanès, que finalment expulsà els terroristes. El maig del 1996 Bin Laden va organitzar un vol xàrter per tal de transportar la seua família —que no parava de créixer— i un cert nombre d'acòlits fins a Jalalabad, a l'est de l'Afganistan. No se sap cap on va anar Zawahiri. Els agents egipcis el localitzaren a Suïssa i a Sarajevo, i pensen que s'asilà

Imatge de vídeo emesa fa un any. Els màxims responsables de la banda terrorista més perseguida arreu del món continuaven en llibertat. S'hi veu un Bin Laden força afabilit.

a Bulgària. Un diari egipci pretenia que Zawahiri menava una existència luxosa en una vila suïssa propera a la frontera francesa, però les autoritats helvètiques mai no han tingut cap prova que haja trepitjat el seu territori. També se sap que va estar als Països Baixos, amb els quals Egipte no té conveni d'extradicció. Hi hauria anat per discutir amb alguns rics àrabs sobre la creació d'una cadena de televisió per satèl·lit, d'orientació fonamentalista, per tal de contrarestar la força d'Al-Jazira, tot just creada al Qatar.

Una nota firmada per ell, i trobada en un ordinador d'Al-Qaida després de la caiguda dels talibans, revela que volia anar a Txetxènia, el desembre del 1996, per tal d'establir-hi la nova seu del que quedava de la Jihad Islàmica. "Les condicions d'aquell país són excel·lents", hi explicava. Per als islamistes, Txetxènia els donava l'ocasió d'establir una república islàmica al Caucas, a partir de la qual podrien escampar la guerra santa per tota l'Àsia central. Però el viatge fou curt. Zawahiri i dos dels lloctinents –Ahmad Salama Mabruk i Mahmud Hisham al-Hennwi– foren arrestats poc després d'entrar a la república veïna del Daguestan. Les autoritats russes els descobriren als equipatges un fals passaport sudanès

amb el qual Zawahiri havia entrat quatre vegades al Iemen, tres a Malàisia, dues a Singapur i una a la Xina (sens dubte a Taiwan) al llarg dels vint mesos precedents. Els tres homes foren condemnats a sis mesos de presó per travessar il·legalment la frontera. "Déu els va impedir descobrir la nostra veritable identitat", va indicar Zawahiri.

Guerra santa. Després del fiasco, l'egipci no va tenir cap més alternativa que retrobar-se amb Bin Laden a Jalalabad, el nou quarter general d'Al-Qaida.

Islamistes de tot el món arribaven als camps que Bin Laden havia establert a les muntanyes properes de l'Hindu Kush. Enardit per l'incident del Black Hawk

Bin Laden va fer canviar l'objectiu dels atacs: els fusells havien de mirar ara als EUA i a Israel

Down a Somàlia, Bin Laden va ampliar la campanya contra els Estats Units. El novembre del 1995 Al-Qaida va perpetrar un atemptat contra el centre de comunicacions de la guàrdia nacional a Riad, on les tropes americanes formaven els sudanesos en les tècniques de vigilància: hi moriren cinc americans. Al-Qaida va tornar a colpejar el juny del 1996: l'atemptat contra els dormitoris de les Khobar Towers a la base americana de Dhahran, a l'Aràbia Saudita, va causar la mort de dinou soldats americans. Zawahiri segellà oficialment l'aliança que tenia amb Bin Laden el 23 de febrer del 1998, quan el seu nom aparegué entre les signatures d'un document públic dins del diari londinenc *Al Quds al-Arabi*. El document anunciava la formació d'un front internacional islàmic per a la *jihad* contra els jueus i els cristians. "En virtut de les ordres donades per Déu, llancem aquesta fàtua per a tots els musulmans: matar els americans i els seus aliats –civils i militars– és un deure que tenim tots els musulmans que ho poden fer a tots els països on això és possible". L'aliança semblava la de qualsevol grup de guerra santa a Afganistan, al Sudan, a l'Aràbia Saudita, a Somàlia, al Iemen, a Eritrea, a Djibuti, a Kenya, al Pakistan, a Bòsnia-Hercegovina, a Croàcia, a Algèria, a Tunísia, al Líban, a les Filipines, al Tadjikistan, a Txetxènia, a Bangla Desh, al Caixmir indi, a l'Azerbaidjan i a Palestina.

Bin Laden ja en tenia prou, de friccions entre faccions egípcies. Va declarar als membres de la Jihad que les seues operacions a Egipte eren ineficaces i massa costoses, i que ja era hora que giraren els fusells envers els Estats Units i Israel. L'adjunt de Zawahiri, Ahmed al-Najjar, confiaria més tard als entrevistadors egipcis: "Vaig sentir Bin Laden dir que el nostre principal objectiu, des d'aquell moment, era un únic país, els Estats Units, i allò implicava entaular una guerrilla contra tots els interessos americans, no només a la regió àrab, sinó a tot el món."

El juliol del 1998 policies albaneses guiats per la CIA van detenir cinc membres d'una cèl·lula que en tenia setze i que Zawahiri hi havia instal·lat ja feia anys. Després d'uns llargs interrogatoris, els súbdits egipcis foren enviats al Caire per empresonar-los i per jutjar-los. El 6

d'agost, Zawahiri va fer arribar un comunicat a un diari àrab de Londres: "Els diem als americans que hem rebut el seu missatge i que els preparem una resposta en l'únic llenguatge que comprenen." L'endemà, 7 d'agost, dos atemptats suicides simultanis van destruir les ambaixades americanes de Kenya i de Tanzània. Mataren 223 persones i feriren més de cinc mil. Els responsables dels serveis secrets americans van quedar bocabadats de l'habilitat amb què havien perpetrat els atemptats.

El 20 d'agost, el president Clinton va ordenar bombardejar els camps d'entrenament afganesos, i també una fàbrica de medicaments sudanesa on se sospitava que hi fabricaven el gas mortal VX.

L'endemà dels colps Zawahiri va cridar un periodista a Karachi: "Digues als americans que els bombardeigs, les amenaces i els actes d'agressió amb què ens obsequien no ens espanten. La guerra acaba de començar. Els americans han d'esperar ara la nostra resposta."

El 12 d'octubre del 2000, al port iemenita d'Aden, Al-Qaida va cometre un atemptat contra el USS *Cole*, un dels destructors americans més avançats tecnològicament. Els serveis d'informació americans van entendre llavors que l'organització només tenia un cap i van començar a considerar Zawahiri el cervell planificador de les diverses operacions d'Al-Qaida. A mesura que totes les peces anaven casant, els serveis americans van reforçar la col·laboració que tenien amb els homòlegs egipcis, i la CIA, en coordinació amb les autoritats egípcies, no se centrà només en Zawahiri, sinó també en els seus germans. El novembre del 1999, la dona de Muhàmmad i els cinc fills es presentaren al Iemen dient que l'home

els havia abandonat. Alguns mesos més tard, segons les fonts islamistes, els serveis secrets egipcis van traure Muhàmmad dels Emirats Àrabs i el van portar al Caire, on va "desaparèixer". Diuen que la dona de Muhàmmad, Aliya, va informar les autoritats egípcies del lloc on podien trobar Hussein, el més jove dels germans. Hussein ja havia estat detingut abans, sempre sota sospita de pertànyer a la Jihad Islàmica, però mai no havien pogut provar res en contra seua.

Els esforços esmerçats per Aiman al-Zawahiri per aparentar una certa autonomia acabaren el juny del 2001, quan la Jihad Islàmica i Al-Qaida es fusionaren en una entitat única batejada Qaida al-Jihad. Aquest nom reflectia encara el fet que els egipcis hi tenien una funció decisiva. Llavors ocupaven sis dels nou llocs dins del consell suprem de l'organització. Els membres saudites de l'organització estaven descontents amb aquest estat de coses, però Bin Laden els va explicar que sempre podia comptar amb els egipcis, en

la mesura que ells no podien tornar al seu país sense ser detinguts immediatament.

Armes químiques. En tant que científic, Zawahiri s'interessà de seguida per les armes químiques i bacteriològiques. En una nota d'abril del 1999 destacava que "el poder destructiu d'aquestes armes no és pas menor que el de les armes nuclears". A l'Afganistan va tenir una trobada amb un científic egipci, Edhat Mursi al-Saied, àlies Abu Khabab, que va supervisar els experiments rudimentaris que es van fer amb gasos de combat.

Uns vídeos obtinguts recentment per la CNN mostren que els gasos enverinats van ser provats en gossos. Durant la invasió de l'Afganistan, les forces americanes van descobrir, a prop de Qandahar, una fàbrica en construcció sobre la qual els serveis secrets van afirmar que havia de servir per produir el bacil de l'àntrax. D'altra banda, sembla que una mostra de pols del bacil va ser trobada al domicili afganès de Zawahiri.

València La difícil modernitat

Març de 2003

La ciutat de València ha experimentat, des de la transició democràtica encà, una notable transformació. El dossier analitza l'abast d'aquests canvis i les implicacions polítiques, urbanístiques i culturals. Hi col·laboren Gustau Muñoz, Martí Domínguez, Ramir Reig, Josep Sorribes, i Josep Vicent Boira.

Ⓛ'Avenç
Consell de Cent, 278, 1r 2a
08007 Barcelona - 93 488 34 82
avenc@retemail.es/www.lavenc.com

I a l'abril Disseny a Catalunya Balanç del segle

**Els serveis
secrets dels EUA
no s'explicaven
l'habilitat dels
atemptats de
Kenya i Tanzània**

L'11 de setembre del 2001, Zawahiri, Bin Laden i els seus seguidors van fugir a les muntanyes, on van seguir per la ràdio l'onada d'atemptats. "El programa del doctor" havia reeixit.

Segons algunes fonts internes de la CIA, els agents americans van estar a punt de capturar Zawahiri un mes abans de l'11-S, quan va anar al Iemen per rebre tractament mèdic. "Els serveis d'informació egípcis ens havien assenyalat que era en un hospital de Sanaa", em confià l'informador. "Hi havíem enviat alguns homes, però van cometre un error imperdonable. Mentre els nostres homes vigilaven l'hospital, els guardes els van localitzar amb les càmeres de vídeo." L'operació es veié compromesa i Zawahiri va poder tornar a l'Afganistan.

L'11 de setembre del 2001, Aiman al-Zawahiri, Ossama bin Laden i els seus

seguidors van evacuar els quaters que tenien a Qandahar i van fugir a les muntanyes, on van sentir les notícies dels atemptats contra el World Trade Center i el Pentàgon gràcies a la ràdio àrab. Segons la CIA, a l'Afganistan algú va sentir aquell dia que un membre d'Al-Qaida declarava que els atacants havien dut a terme correctament "el programa del doctor".

Hi ha un vídeo que ens mostra Aiman al-Zawahiri i Ossama bin Laden asseguts l'un al costat de l'altre damunt d'una flassada a la vora d'un torrent. Evoquen les operacions de Nova York i de Washington. La imatge ens mostra un Bin Laden pàl·lid i poc eloqüent. Za-

wahiri, per la seua banda, porta una *gabaleya* blanca, un turbant negre i una armilla. "Aquesta gran victòria només ha estat possible per la gràcia de Déu", diu, amb una tranquil·la arrogància. "No es tractava només d'una proesa humana: era un acte sant. Aquests dinou homes coratjosos que han donat les seues vides per la causa divina seran recompensats. Déu els ha donat la força per fer el que han fet. No es pot comparar la força d'aquests homes amb la d'Amèrica, i no es pot comparar la destrucció que han causat aquests homes amb la que ha causat Amèrica." Segurament aquesta va ser la darrera declaració pública d'Aiman al-Zawahiri. Alguns responsables dels serveis d'intel·ligència americans creuen que el van matar uns mercenaris pakistanesos quan anava en una ambulància ferit per una bomba americana. Contenen que els assassins el van enterrar, amb altres combatents d'Al-Qaida, a la muntanya, en una congesca, i que van romandre-hi fins a la primavera següent, quan es fa desfer la neu i els trobaren uns soldats canadencs. Un crani que se suposava que era el d'Aiman al-Zawahiri fou enviat a un laboratori del quarter general de l'FBI a Washington.

Els experts en van comparar el DNA amb el que conservaven en un flascó que el mateix FBI havia aconseguit de les autoritats egípcies. Els tests van demostrar que aquell crani no pertanyia a Aiman al-Zawahiri.

Lawrence Wright

© The New Yorker-EL TEMPS

Traducció: Maite Insa

Teatre Micalet

C/ Mestre Palau, 3 València
Tel. info. 96 392 14 82 Taquilla 96 392 48 27

si presentes aquest anunci en taquilla obtindràs un
2 x 1 de dimarts a diumenge

LA BONA PERSONA DE SEZUAN

de Bertolt Brecht
direcció: Konrad Zschiedrich

Horaris: Dimarts i dimecres: 17:00 h
Dijous: 20:00 h
Divendres i dissabte: 22:00 h
Diumenge: 19:00 h

CTM

COMPANIA TEATRE MICALET

LA BONA PERSONA DE SEZUAN

DE BERTOLT BRECHT

TEATRE MICALET

6 FEBRER

16 MARÇ

TEMPORES 2002/2003

*No acumulable a altres promocions